

Arrest

nr. 119 004 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 107 317 van 25 juli 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2013 werd aan de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing die aan verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het

koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde [K.M.Y.] geboren te [A.], op (in) (...)1992 van nationaliteit te zijn : Ethiopië die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (1) toekomt met toepassing van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene vroeg op 29/04/2013 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde instanties in België. Betrokkene legt haar paspoort (...) voor met schengenvizum (...) afgeleverd door de Duitse autoriteiten en geldig voor 90 dagen (tussen 01/03/2013 en 26/09/2013). Uit de in- en uitreisstempels blijkt dat betrokkene op 01/03/2013 uit Ethiopië is vertrokken en het grondgebied van de lidstaten op 02/03/2013 is binnengekomen via Italië. Betrokkene verklaart tijdens haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 15/05/2013 dat ze op 26/06/05 (Ethiopische kalender, 05/03/2013) uit Ethiopië is vertrokken en naar Italië is gereisd. Betrokkene verklaart dat ze er tot 28/04/2013 verbleef en vervolgens per trein naar België kwam.

Op basis van bovenstaande gegevens werd op 17/05/2013 een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 (Dublin II Verordening) van 18.02.2003 aan de Duitse autoriteiten verstuurd, De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 26/06/2013 weten dat het verzoek tot overname wordt ingewilligd voor betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot in België asiel te vragen, (vraag 38). Betrokkene stelt dat het haar bedoeling was naar Engeland te reizen maar dat dit onmogelijk bleek te zijn. Daarop besloot betrokkene in België asiel te vragen. Aan betrokkene werd eveneens gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelt geen dergelijke redenen te hebben. We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese Instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten, worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/86/EG, niet zouden respecteren, Duitsland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Duitsland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Duitsland is eveneens verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van zijn moeder. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart dat gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de

Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift een schending aan van *“de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten Van de Mens en de fundamentele waarheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto artikel 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), artikel 19 (verbod op refoulement) en artikel 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van de artikelen 3, § 2 (soevereiniteitsclausule) en 15 (humanitaire clausule) van de Verordening (EG) nr. 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend van 18 februari 2003; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Het middel is, onder het kopje *“Verzoek tot nietigverklaring”*, geadstrueerd als volgt:

“3.2.2.1. Met betrekking tot de schending van de materiële motiveringplicht

De motieven die verwerende partij in haar in haar bestreden beslissing inroept (Duitsland voldoet aan alle verdragsrechtelijke normen) vindt geen steun in de feiten en wordt door de geciteerde documenten uitgaande van gezaghebbende internationale en nationale bronnen tegengesproken. Duitsland heeft een werkelijk akkoord met Ethiopië gesloten om Ethiopische asielzoekers te repatriëren.

Bovendien heeft verzoekende partij bij haar asielaanvraag gemeld dat zij nog minderjarig is waardoor op verwerende partij de extra plicht tot zorgvuldigheid rustte om na te gaan of verzoekende partij bij haar doorsturen naar Duitsland wel degelijk haar recht op asiel gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zou worden gegarandeerd. De bestreden beslissing meldt geen enkel dergelijk zorgvuldigheidsonderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom niet deugdelijk en kunnen deze beslissing niet schragen.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is daarom eveneens in strijd met deze “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” die voorrang krijgen op de toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van voormelde Wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing is daarom minstens disproportioneel.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verwijst verzoekster vooreerst naar de elementen waarop zij haar asielaanvraag steunt en betoogt zij verder dat Duitsland sedert jaren een akkoord heeft om Ethiopische asielzoekers terug te sturen naar Ethiopië. Artikel 19 van het Handvest verzet zich tegen dit (indirect) refoulement. Verder geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting omtrent het feit dat artikel 3 van het EVRM absoluut is en geen afwijking toelaat en dat hetzelfde geldt voor het corresponderende artikel 4 van het Handvest. Tenslotte wordt een evenzeer theoretisch betoog gevoerd met verwijzing naar Europese rechtspraak omtrent de verhouding tussen het nationale recht en de hogere rechtsnorm waaruit voortvloeit dat de nationale rechter de hogere rechtsnorm moet respecteren.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De door de verzoekende partij vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt, gelet op de bewoordingen in het middel, onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die met toepassing van artikel 9.2. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. De verwerende partij heeft daarbij uitgebreid gemotiveerd om welke redenen de verzoekende partij door een overdracht aan Duitsland niet zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de elementen van haar asielrelaas dient erop te worden gewezen dat dit thans, in het kader van een beslissing tot weigering van verblijf in het kader van de Dublin II-verordening niet aan de orde is.

Verder moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij, toen zij daarover werd gehoord, verklaarde geen redenen te hebben die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat. Dit is niet betwist.

De verwerende partij verwijst in de kwestieuze beslissing naar het feit dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende, partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en de asielaanvraag van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, zodat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/86/EG, niet zouden respecteren. Duitsland, zo gaat de verwerende partij verder, onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden, het land kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering en bovendien kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Al deze elementen hebben de verwerende partij ertoe geleid te concluderen dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland haar zal repatriëren indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Ten aanzien van deze motieven verwijst de verzoekende partij naar een document van het *"Refugee Documentation Centre Ireland"*, over de vraag *"Whether returning unsuccessful refugee applicants ("failed asylum seekers") are at risk of harm if returned/deported to Ethiopia - including information on treatment of returnees/deportees upon arrival at airport, and subsequently"* (vrij vertaald: of terugkerende afgewezen asielzoekers een risico lopen op schade bij terugkeer of repatriëring naar Ethiopië- met inbegrip van informatie over hun behandeling bij aankomst in de luchthaven en daarna). De volgens de verzoekende partij relevante passage is deze die een citaat behelst uit de Ethiopische website en waarin melding wordt gemaakt van een akkoord tussen Duitse en Ethiopische vertegenwoordigers met betrekking tot de repatriëring van vluchtelingen van Duitsland naar Ethiopië.

Een aantal vaststellingen dringen zich, na lezing, op. Vooreerst weze herhaald dat verzoekster tijdens haar zogenaamde Dublinverhoor geen enkele reden aanhaalde om haar verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Duitse asielinstanties te rechtvaardigen. Zij heeft de informatie die zij thans bijbrengt niet bezorgd aan de verwerende partij alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hieromtrent niet kon motiveren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond. Verder blijkt dat het document waarvan sprake

samengesteld is uit verschillende citaten afkomstig van verscheidene bronnen waarbij in fine wordt gesteld dat het antwoord werd voorbereid op grond van beschikbare publiek toegankelijke informatie. Ervan uitgaan dat de auteur van het document, met name het Ierse Refugee Documentation Centre haar bronnen screent op de juistheid van de informatie vindt dan ook geen steun te vinden in deze toelichting *in fine*. Een en ander klemt des te meer nu uit de bewoordingen in het citaat blijkt dat het eerder is opgevat als een manifest. De titel ervan is *"TPLF-regime had no legal right to enter a deal over us"* (vrij vertaald: het TPLF-regime had niet het recht om het op een akkoordje te gooien over ons) en verder luidt het ook *"Repatriating us to a country where our lives will be at risk ..."* (vrij vertaald : ons repatriëren naar een land waar ons leven in gevaar is ...). De Raad is bij gebrek aan gegevens die daar anders over zouden kunnen doen besluiten, dan ook van oordeel dat dit citaat op zich -in tegenstelling tot het document waarin het werd opgenomen, dat in feite niet meer is dan een inventaris van de publiek toegankelijke informatie over de gestelde problematiek- niet afkomstig is van een objectieve bron. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat het akkoord waarvan sprake niet voorligt en de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. De verwijzing ernaar kan de motivering in de bestreden beslissing, en meer bepaald de conclusie dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland haar zal repatriëren indien niet of niet afdoende is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3, §2 of artikel 15 van Verordening (EG) Nr. 343 en dat bijgevolg België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003, niet als strijdig met artikel 3 van het EVRM dan wel met de artikelen 4 en 19 van het Handvest aanmerken. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij onzorgvuldig, in strijd met de stukken van het dossier of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

2.4. De verzoekende partij stelt verder dat zij bij haar asielaanvraag heeft gemeld dat zij nog minderjarig is waardoor op verwerende partij de extra plicht tot zorgvuldigheid rustte om na te gaan of verzoekende partij bij haar doorsturen naar Duitsland wel degelijk haar recht op asiel gegarandeerd door artikel 18 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zou worden gegarandeerd. De bestreden beslissing, zo betoogt zij, meldt geen enkel dergelijk zorgvuldigheidsonderzoek.

Uit de vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt en die werd ingevuld met behulp van een tolk Amhaar, blijkt dat de verzoekende partij als geboortedatum opgaf 27 september 1992 en dat zij deze datum verder in de lijst bevestigde. De verzoekende partij poneert wel, maar toont niet aan dat zij ten aanzien van de verwerende partij ooit verklaard zou hebben minderjarig te zijn, zodat dit middelonderdeel feitelijke grondslag mist.

2.5. Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). De Raad kan volstaan met deze vaststelling.

2.6. Aangezien, ten slotte, geen toelichting wordt gegeven over de wijze waarop artikel 47 van het voormelde Handvest zou zijn geschonden, kan ook dit middelonderdeel niet worden aangenomen.

2.7. Het enig middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS